

JUDY LEIGH

BABIČKY

*Dvě sestry
v nejlepších
letech vyrážejí
na dovolenou snů!*

**NA CESTĚ
ZA SLUNCEM**

Mollyiny sedmdesátiny přicházejí jako šok. Žena, která se na ni dívá ze zrcadla, na sedmdesát let rozhodně vypadá, to je bez debat, ale Molly v hloubi duše cítí, že má před sebou ještě spoustu zážitků. Je vdova, žije sama jen s kočkou a začíná se bát, jestli už pomalu nesklouzává do čítankové podoby babičky.

Když se u dveří objeví její sestra Nell, celá zoufalá, protože její manžel Phil, s nímž prožila přes čtyřicet let, si našel mladší milenku, rozhodnou se popadnout příležitost za pačesy. Ráno už mají koupené letenky i sbalené kufry a vyrážejí do Španělska.

Slunce, moře, noví přátelé a uvolněná nálada jsou tím správným lékem na zlomené srdce i skomírající duši. Jenže ani Španělsko nestačí uspokojit Mollyina aktivního ducha, a tak se rozhodne pokračovat v cestě za sluncem i za štěstím sama. Nalezne to, co hledá, v nové zemi, nebo zjistí, že opravdová spokojenost se na žádné mapě najít nedá?

„Tu knihu jsem si zamilovala od první do poslední stránky. Čekají vás sympatické hrdinky, výborně vystavěné situace, krásné prostředí, příchut' dalek a dobrodružství, které teď všichni tolik postrádáme, téměř dokonalá romance a spousta smíchu i momentů, které vás chytí za srdce.“

– Anne Williamsová, literární blogerka

Judy Leigh

BABIČKY
NA CESTĚ
ZA SLUNCEM

Judy Leigh

BABIČKY
NA CESTĚ
ZA SLUNCEM

Přeložila Marie Frydrychová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

First published in Great Britain in 2021 by Boldwood Books Ltd.

Copyright © Judy Leigh, 2021

Translation © Marie Frydrychová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

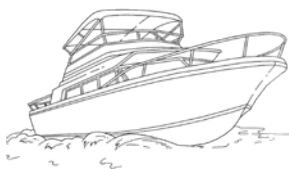
All rights reserved

ISBN 978-80-7625-656-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-655-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-234-9 (print)

Pro Liama a Maddii

KAPITOLA PRVNÍ

Pátek 13. srpna

Hip hip hurá! Dnes mám sedmdesáté narozeniny a hodlám si je pořádně užít. Jsem Lvice, tedy podle horoskopu, a hned jsem si vyhledala své charakteristické vlastnosti: „Sebevědomá, miluje drama, věrná, vášnivě ochranní, zejména pokud jde o nejbližší a nejdražší, štědrá, jasná jako slunce, s velkým srdcem, má sklon k bezstarostnosti a nevydrží dlouho na jednom místě.“ Tak tohle jsem nachlup přesně já. No a ve schránce se mi tudíž objevily tři přáníčka – od mé drahé Samantha z Cumbrie, od rozmilé Nell a od sestry R. ze Skotska. Té už musí být osmdesát, pánbůh požehnej. Dnes pro mě začíná nové desetiletí – a bude skvělé, to prostě vím. Carpe diem – užij dne. Nemůžu se dočkat, až začne...

Molly přestala psát a zamyšleně převracela v rukou tyrkysový deník. „Sedmdesát...“ Pak ruce zvedla nad hlavu a protáhla se. „Zbrusu nová dekáda. To bych ráda věděla, co budu dělat.“

Rozhlížela se po obývacím pokoji, dívala se na obrazy na stěně, neuklizenou pohovku posetou kočičími chlupy

a zmačkanými polštářky, krbovou římsu přecpanou nej-různějšími krámy, suvenýry z jejích četných cest. Stály tam miniaturní dřeváčky, obrovský hrnek s nápisem „Chorvat-sko“, vyřezávaná dřevěná soška hráče na koru z Gambie, maličká kovová Eiffelova věž.

„Sedmdesát,“ zabručela znovu a vydala se nahoru do své-ho pokoje, kde zapomněla vysavač. Ještě před snídaní by mohla rychle vyluxovat. Velké narozeniny znamenají nový začátek, což je stejně dobrý důvod k úklidu domu jako kte-rýkoli jiný. Molly se poškrábala na hlavě. „Ve skutečnosti se potřebuju těch domácích povinností rychle zbavit, protože pak budu mít čas na trochu zábavy.“

Zvedla vysavač, naslouchala ohlušujícímu vrčení jeho motoru a začala přejíždět po koberečku. Z plných plic si při tom prozpěvovala, aby ten randál přehlušila. V koutě místnosti se usadily chuchvalce prachu v rozházených cá-rech. Dívala se, jak prachové chmýří vklouzlo do hubice, jen se zakroutilo a zmizelo. Zarazila se, vypnula přístroj a nevěřicně zavrtěla hlavou.

„Domov je tam, kde je srdce,“ poznamenala věcně. „Jen-že můj domov je plný pavučin a prachu. Možná potřebuju nový. Možná se přestěhuju na nějaké vzrušující místo... Páni, to by bylo! Co takhle třeba Florida? Tam je hezky.“ Nechala si vyklouznout hubici vysavače z ruky, najednou se rozmyslela. „V srpnu už je na jarní úklid pozdě. Tak jen převléknu ložní prádlo.“

Molly zamířila k posteli, ale jakmile zahlédla svůj od-raz v zrcadle, zarazila se. Hleděla do zrcadla na šatní-ku. Žena s veselým obličejem, hřívou břidlicově šedých vlasů, v pytlovitém tričku a vytaháných džínách se také zarazila a zírala na ni. Molly se otočila bokem a ohlédla se. Usměvavá žena jí neohroženě hleděla do očí. Molly se rozesmála.

„Takže v sedmdesáti už to lepší nebude, co? Aha...“

Zvedla ruce do vzduchu a zavyla na protest. Z hrdla se jí vydral divoký jekot, zatřásla hlavou, až jí padaly vlasy do obličeje. Byla silná jeskynní žena, primitivní a soběstačná. Jako divoká Boudica, královna-bojovnice. Jako statečná Jana z Arku. Přesto jí bylo sedmdesát. Říkala si, že je jí jedno, jak vypadá. Teď je stejně pozdě bycha honit. Už na tom nezáleží. Najednou dostala nápad. Přímo brilantní.

„Nemusím si každý den připomínat, že je mi sedmdesát.“

Molly rychle odešla do vedlejšího pokoje, který používala jako pracovnu a v němž se kupily různé výtvarné potřeby a všemožné, kdysi užitečné krámy. V jednom koutě stála opřená stará kriketová pálka. Molly ji zvedla na rameno jako profesionální pálkař, zamumlala si pro sebe bojový kriketový pokřik a rázovala zpátky do ložnice. Z prohlížení se v zrcadle není žádný užitek. Promluvila přímo na svůj odraz v zrcadle.

„Přesně,“ zazubila se. „Tohle zrcadlo musí jít pryč. Rozbiju ho a nechám tam díru. Možná přes ni pověším barevný obraz. Pak si přestanu pořád všimat, že už mi není pětadvacet. Takhle se začíná nové desetiletí – miluju osobu, kterou jsem se stala, a nebudu se zaměřovat na drobné nedokonalosti.“

Zvedla kriketovou pálku vysoko do vzduchu – proměnila se v ženu s primitivní zbraní nad hlavou, která na ni divoce zírala, oblečená v obrovitém tričku a o dvě čísla větších džínách. Ty měla dole ohrnuté a vyčnívaly z nich bosé nohy. Molly se na svůj neuvěřitelný odraz usmála a namířila, připravená zaútočit. Jistě, rozbít zrcadlo bude nebezpečné. Všude se rozprsknou úlomky, střepy, vzduchem budou létat štěpinky skla. A rozmašřovat zrcadlo na kaši beztak nezmění krutou realitu: je sama, bez muže, opuštěná. Když už se jí někdo zeptal, vždycky tvrdila, že je jí pětadesát, protože na věku nezáleží. Matematiku nikdy nebrala v potaz. Jenže kdyby jí bylo pětadesát,

rázem by se stala o dva roky mladší než její nevlastní sestra Ellen Spencerová, které se už od dětství vždycky říkalo Nell a která byla hezká, šťastně vdaná a v každém směru dokonalá.

Molly věděla, že by jí to mělo být jedno. Stejně si nikdo nevěšmal, jak vypadá. Dospěla v životě zkrátka k tomuto okamžiku a její obličej a tělo tam dospěly spolu s ní. Byla to zajímavá cesta. Byla by hanba zničit to zrcadlo, usoudila Molly, jen proto, že už prostě není mladá. Beztak bude vypadat stejně a navíc by si přidělala spoustu práce s úklidem.

Molly se naposled podívala – nechtělo se jí vůbec věřit, jak strašně jí sedmdesát let změnilo. Pořád se cítila stejná jako ve třiceti nebo čtyřiceti, ale léta najednou začala uhánět čím dál rychleji. Molly se postavila z profilu, zatáhla břicho a vystrčila hrudník. Odvrátila se od zrcadla a usmála se na sebe, zavrtěla zadečkem, udělala elegantní postoj a mávla rukou do vzduchu jako popová hvězda, která chce pozdravit své fanoušky. Neměla tak špatnou postavu, jak se prve domnívala. Byla silná a pevná. Znovu zapózovala. No vážně, vypadám dobře, pomyslela si. Když se člověk nedívá moc podrobně na bradu. A na vrásky.

Molly pokrčila rameny, pálka se jí houpala v ruce. Její bývalé hezcí mladší já je možná navždycky pryč, ale místo něj je tady moudřejší, silnější, starší žena. Těšila se dobrému zdraví a měla smysl pro humor. Byla se sebou spokojená. Komu na tom záleží? Molly už ne. Rozhodně ne.

Usoudila tedy, že uloží kriketovou pálku zpátky do malého pokojíku pro hosty, pak si udělá hrnek kávy, sní toast s burákovým máslem a zaměří se hlavně na to, aby si užila narozeniny. Počasí venku bylo dokonalé – horký letní den. Novou dekádu přivítá se svým kocourem a snídání na zahradě. Kocour totiž jednoznačně věřil, že je Molly pořád mladá a krásná – hlavně při jídle.

Za čtvrt hodinky seděla na lavičce na zahradě s podnosem na klíně a pobrukovala si narozeninovou písničku. Popíjela silnou kávu, jejíž skvělou vůni příjemně cítila v nose, a ořobávala burákové máslo na celozrnném toastu. Narozeniny jsou skvělé. Měla v úmyslu jich mít ještě hodně. Pohlédla přes trávník na sousedovic zahradu, odkud se ozývalo nezaměnitelné cvakání. Vanessa zastříhovala živý plot. Molly věděla, že její strana plotu je neudržovaná a přerostlá, a rozhodla se ho zastříhnout později, jen kvůli své sympatické a veselé sousedce, která navzdory tomu, že už byla taky sama, zvládala vykonávat dost náročnou práci a udržovat dům v dokonalém pořádku a zahradu jakbysmet.

Molly si prohlížela trávník plný bodláků, který přímo volal po posekání. Pítko pro ptáky rozbité, keře rozježené a neupravené, tráva mezi několika ovocnými stromy připomínala louku – všude plevel, pampelišky a sedmikrásky. Molly to nevadilo. Musela si přiznat, že jí chaos vyhovuje a raději bude žvýkat druhý toast než se věnovat úpravě zanedbané zahrady. Pomyšlení na to, že ona a zahrada jsou jedna jako druhá, jí vykouzlilo úsměv na rtech. Přes čerstvě ostříhaný živý plot nakoukla Vanessa, usmála se a na Molly zamávala štíhlou rukou.

„Ahoj, Molly. Měla jsem dojem, že tě slyším chodit po zahradě. Užíváš si sluníčka? Dnes je venku nádherně.“

Molly si protáhla nohy v pohodlných džínách a podívala se na své opálené nártý. Zahýbala dlouhými prsty. Zapomněla, že má narozeniny. „Asi bych měla taky stříhat plot, ale na práci je moc hezky.“ Povzdechla si. „Navíc je srpen – plot můžu ostříhat na podzim, ne?“ Pohlédla na sousedku s nadějí v očích.

Vanessa se vesele usmála. Byla to čtyřicátnice s kulatým obličejem a růžovými tvářemi, vždycky pozitivní, přestože jí už před několika lety opustil neustále nevěrný manžel.

„Tebe horké sluníčko nijak neobtěžuje. Máš správný typ pleti.“ Pokrčila rameny. „Já prostě zrudnu do barvy vařeného raka a spálím se.“ Rozesmála se, jako by to, že se na slunci spálí, byla nějaká přednost. „Kdybys potřebovala porušit plot, určitě bych ti na něj mohla poslat Jacka. Je teď doma.“

„Myslela jsem, že tvůj syn bydlí v Bristolu. Copak tam nestudoval univerzitu?“ Molly polkla poslední kousek toastu a zvedla ke rtům hrnek s kávou.

„Už dostudoval a je zase doma. Našel si práci v Yeovilu. Přistěhuje se sem za ním jeho přítelkyně. I ona hledá práci.“

„Máš teda zase plný dům?“ Molly vzhledla k obloze. Při pohledu na šmolkovou modř musela zavřít oči, jak ji oslepovala.

„Hledají si něco svého, kde by mohli být sami. Nechtějí bydlet se mnou, přestože jsem jim to nabízela. Bylo by příjemné mít společnost.“ Vanessa mávla nůžkami. „Děti v dnešní době mají opravdu velice těžké začátky. Hlavně mladí. Pronájemy jsou dost drahé.“

„To věřím.“ Molly pohlédla Vanesse do očí a povzbudivě se usmála. Neměla ponětí, jaký život mají mladí lidé. Mollyina dcera Samantha už byla padesátnice, provdaná za chovatele ovcí v Cumbrii. Volala jí jednou týdně, aby zůstaly v kontaktu, ale jen málokdy si měly co říct. Samantha vůbec nebyla jako Molly. Vyvedla se po otci – praktická a rozumná. Trevor. Molly našpulila rty. O Trevovi nepřemýšlela už celá léta. Zavrtěla hlavou, zahrnala mlhavou vzpomínku na nešťastného mladíka s obrovskými hnědými očima a osobností, která se měla teprve vyvíjet. Oba byli příliš mladí, příliš nadšení. Pak ji něco napadlo – myšlenka na to, jak by pomohla Vanessinovi synovi i sobě jedním vrzem.

„Vanesso, moje zahrada potřebuje trochu víc než jen ostříhání plotu. Co kdybys Jackovi vyřídila, ať se staví – po-

kud má o víkendu chuť věnovat se práci. Určitě vymyslíme něco, co bude vyhovovat nám oběma.“

Vanessin obličej se roztáhl do příjemného úsměvu. „Jé, to by bylo skvělé. Nějaké peníze se mu vždycky hodí. Díky, Molly.“ Zmizela za plotem a vzápětí se už zase ozývalo cva-kání. Molly dopila zbytek kávy a labužnickys si povzdechla. Život není vůbec špatný.

Slunce ji hrálo, cítila ho na kůži. Jaké štěstí – má naroze-niny. S chutí se protáhla. Ne, život vůbec není tak špatný! Je teplý srpnový den, sedí na zahradě, nemusí nic dělat, jen se vyhřívat v teplých paprscích.

Molly si letmo vzpomněla na svou sestru. Bydlela v Yeovilu, patnáct kilometrů odsud. Měla půldomek na hezkém pozemku, dokonalý trávník, před domem za-parkované auto, perfektně vyluxováno, všude pořádek a vůně čistoty. Domluvily se na zítra k Nell na večeri, aby oslavily Mollyiny narozeniny. Molly sestru velice obdivo-vala, protože uměla vytvořit příjemný domov mnohem lépe než ona. Ten její byl vždycky skvěle provoněný – svíč-kami nebo osvěžovači vzduchu nebo obojím, všechno měla nejmodernější a nejvyšší kvality, kupříkladu obrov-skou plochou televizi na stěně, aby Phil mohl sledovat ragby z neméně obrovské měkké pohovky se sklenkou whisky v ruce.

Porovnávala Nellin domov se svým zanedbaným ba-ráčkem pár kilometrů od města: měla pouze dvoje souse-dy, kteří jí mohli dělat společnost, a zaprášený interiér byl přecpaný věcmi, které jí patřily dlouhá léta a které neměla to srdce je vyhodit. Hned si vybavila rozdrbanou pohovku a křeslo pokryté pestrobarevnými přehozy, ukoptěný spo-rák na dřevo, pavučiny v koutech, nejružnější krámy a su-venýry z cest a maličkou televizi. Její domov představoval vřelé, pohodlné, půvabně nezorganizované místo, ale ta-ková byla i sama Molly.

Venku na štěrkové cestě parkovalo trochu našikmo její berlingo. I ono bylo nacpané nejrůznějšími věcmi: recyklovatelnými nákupními taškami, zahradnickým nářadím, prázdnými krabicemi od kočičích granulí. Napadlo ji, že by snad konečně mohla poslechnout Nell, která jí navrhovala, ať se přestěhuje do něčeho modernějšího, co bude jednodušší na údržbu, ale ona si nedokázala v uklizeném domě sama sebe představit. Milovala chaos.

Na lavičce vedle ní se ozvalo škrábání drápků a vzápětí jí na klín vylezl olysalý zrzavý kocour. Molly ho drbala po neuspořádaném kožiše, nevynechala ani potřhané uši, které měly dodnes i po mnoha letech viditelné šrámy po souboji s veverkou. Kocour se jí uvelebil na klíně a předl. Molly ho zlehka a láskyplně poplácala po hlavě.

„Je čas na jídlo, Crumpere?“

Mluvila uklidňujícím tónem, takže zrzavý kocour přivíral oči a konec ocásku se mu kroutil rozkoší. Molly zjizveného kocoura zvedla do náruče a přitulila ho k sobě.

„Tak dobrá, pojďme teda dovnitř, dáme ti nějaké dobrůtky a já pak skočím k plukovníkovi a připravím mu sendvič.“ Nasadila odhodlaný výraz a pevně semkla rty. „Až se vrátím, dám si nějakou ňamku k narozeninovému obědu a možná bychom mohli na odpoledne připravit houpací síť! Aspoň si dočtu knížku a ty se mnou můžeš lenořit na sluníčku.“

Za deset minut už Molly zhluboka oddechovala, protože spospíchala do kopce k domu plukovníka Brimble-Dickse, k němuž to měla pár minutek pěšky. Otevřela dřevěnou branku zajištěnou kusem provázku a energicky kráčela po cestičce přes trávník k těžkým dřevěným dveřím. Molly sevřela klepadlo, zabušila, pár minut počkala a znovu zabušila. Napínala uši, jestli nezaslechne, jak se plukovník šourá chodbou, ale nic se neozývalo.

Znovu tedy hlasitě zabouchala na dveře a v duchu si říkala, že když se nedočká odezvy, zavolá policii nebo vy-

lomí dveře. Představovala si, jak nakoukne oknem obývacího pokoje a spatří starého pána zhrouceného v křesle, rozrazí dveře násilím a vběhne dovnitř, aby mu pomohla, probudí ho polibkem k životu – to by ho patrně probralo, překvapeně by otevřel oči a křikl na ni, ať mu přinese něco ostřejšího k pití. Bylo mu devadesát šest, takže se dalo považovat za nevyhnutelné, že se mu jednoho dne přitíží. Ale když ho přišla před čtyřmi dny navštívit, aby ho zkontrolovala a připravila mu oběd, byl nevrlý jako obvykle. Krom šedého zákalu, který ho trápil údajně kvůli příliš ostrému slunci na Dálném východě, kde sloužil v šedesátých letech v armádě, a krom trochu pomalejší chůze byl obdivuhodně fit. Plukovník Brimble-Dicks prohlásil, že za své dobré zdraví vděčí whisky, kterou konzumuje denně ke každému jídlu. Molly znovu zaklepala.

Konečně se dveře otevřely a v nich stál hubený muž s prořídlymi bílými vlasy a zíral na ni zarudlýma očima. Sice měl trošičku ochraptělý hlas, ale stále dokázal mluvit pěkně důrazně.

„Pro rány boží, ženská, to si člověk nemůže počíst aspoň čtvrt hodinku na latríně *Daily Mail*, aniž by ho někdo rušil?“ Prohlédl si ji od hlavy k patě a zavrtěl hlavou. „Tak teda pojďte dál, Polly.“

„Molly.“ Molly se zazubila, z obličeje jí vyzařoval vlídný pozitivní výraz, ale plukovník Brimble-Dicks jí jako obvykle nevěnoval pozornost.

V domě to čpělo zatuchlinou, cítila v ní přesušené prádlo a přesmaženou cibulku. V chodbě byl průvan, stejně jako v obývacím pokoji, kde měl plukovník na rozvíklaných poličkách rozsáhlou sbírku starých knih a na stěnách v těžkých rámech visely rodinné portréty zobrazující jeho vojenské předky. V kuchyni bylo příjemněji – z malých kamínek na dřevo postavených v krbu sálalo suché teplo. Na krátké šňůře viselo prádlo – kolíčky přidržovaly ponožky

a zažloutlé spodky. Ve dřezu viděla hromadu neumytého nádobí.

Plukovník se usadil do křesílka ke stolu a zvedl poloprázdnou sklenku čehosi zlatožlutého. Molly upřímně doufala, že jde o whisky. Prudce se otočil. „Myslel jsem, že se dneska staví ta druhá, ta mladá. Vanessa.“

„Ne, plukovníku, ta za vámi patrně přijde zítra. Dnes vám pomůžu já. Už tady byla sestra?“

„To není žádná sestra. Je to jenom ženská, které platím, aby sem přišla a dělala některé věci. Pouštím ji dál nejspíš jen proto, aby si mohla stěžovat, jak strašně piju.“ Udělal rozhořčené gesto doplněné hrdelním zvukem, tváře protkané žilkami se mu podrážděně nadouvaly a zíral na ni mléčnými očima. „To je jedno. A vůbec, co je to za jméno – Amber? Myslí se tím jantarová? Oranžová? Pojmenovali ji podle semaforu?“

„Je velice milá, plukovníku. Je dobré mít někoho, kdo zkontroluje, jak se vám daří. Udržuje vás v pohotovosti.“

Naštvaně zakašlal. „Zdá se, že je v očekávání. Takže odchází. Sehnal jsem si někoho jiného jménem Jo. Možná stejně špatného nebo horšího.“ Naklonil hlavu a podíval se na Molly. „Když už jste tady, dal bych si sendvič. A čisté ponožky. A podlaha by potřebovala zamést. Všude jsou pavučiny.“

Molly sáhla po lopatce. „Kdybyste měl vysavač, plukovníku, bylo by to mnohem jednodušší.“ Začala zametat prach a tu a tam se na lopatce objevil i hrášek. „Možná vám ho koupím – jako dárek k narozeninám.“

Naklonil se a bedlivě ji sledoval. „Měl jsem dojem, že jsem dneska viděl i tu druhou – vaši sousedku...“

„Vanessu,“ opakovala Molly a pokračovala v zametání prachu, drobtů a smetí z podlahy. Vnímala, jak ji plukovník pozoruje, když se skláněla k zemi a smetáčkem uklízela podlahu.

„Hezká holka, ta Vanessa. Nechápu, proč ji manžel opustil. Umí udělat pořádný silný sendvič, a ne ty tenké, co se od sebe odlepují tak snadno, že by je odfoukl vítr, jako děláte vy.“

„Vždycky vám udělám zdravý polední sendvič, když se tady stavím.“ Sledovala ho, jak zvedá whisky ke rtům a trošku se mu chvěje ruka. „Co byste si na něj dneska přál? Co třeba dobrou vaječnou majonézu?“

„Vaječnou co? Odmítám se zabývat těmi podezřelými moderními pokrmy pro snoby.“ Odsekával jednotlivé slabiky, jako by už ta slova měla odpornou pachut. „Majonéza z vajec? Co je to za hroznou kombinaci s whisky? Bylo by mi příliš špatně.“ Odkášlal si. „Hovězí a hořčici. Hovězí nebo šunku a anglickou hořčici.“

„Podívám se, co je v lednici, ano?“ odpověděla dobrosrdečně Molly, ale on ji neslyšel. V jeho sklenice zbyla whisky už jen čtvrtina. Odnesla lopatku a vysypala její obsah do velkého koše s překlápěcím víkem. Pak si pod kohoutkem umyla ruce.

„Už to bude, plukovníku! Mollyin chutný obědek, super speciál.“

„Hlavně ne mlíko a sýrový sendvič, Polly. Tyhle věci mě ucoupe a nadmou. To mi pak dělá potíže.“

Molly otevřela ledničku. „Plukovníku, se zásobou jídla jste na tom trochu špatně. Potřebujete někoho, kdo by vám nakoupil.“ Našla dva plátky šunky zabalené ve fólii a půlku rajčete. „Nemám vám pro něco skočit?“

„Vanessa mi teď jídlo objednává online.“

„Ach tak, jistě, už si vzpomínám.“

Odfrkl si. „Začínáte být senilní, Polly. Zapomínáte, co jsem vám řekl.“ Natáhl k ní skleničku. „Nalijte mi ještě, buďte tak hodná.“

Molly si od něj skleničku vzala. „A kolik jste jich dneska už měl, plukovníku?“

„Krucipísek, do toho vám vůbec nic není! Takhle člověka sekýruje jenom manželka.“

Molly mu mazala chleba máslem, odhodlaná zapříst rozhovor. „A vy jste se nechtěl nikdy oženit, plukovníku? Nepoznal jste žádnou výjimečnou ženu? Takovou, která by vám byla příjemnou manželkou?“

„Nic takového jako příjemná manželka neexistuje. Všecky ženské jsou semetriky. Nemám na vás čas. Na žádnou,“ zavrčel a na tváři se mu objevil výraz člověka, který právě polkl něco nechutného. „Vždycky jsem se o sebe dokázal postarat sám. Armáda mě naučila udržovat disciplínu a čistotu. Nechápu smysl toho, proč bych si měl pořizovat psa a štěkat sám.“

Molly se usmála a s nadějí v hlase se zeptala: „Teď vážně, plukovníku, a co přátelství a láska?“

„Kecy.“ Popadl sendvič, který před něj položila. „Nevím, o čem to tady melete. Dny, kdy by vás jakýkoli muž ještě chtěl, jsou dávno pryč. Ovšem Vanessa, to je jiné. Hezká ženská.“ Kývl ke skleničce. „Nalijte mi, Polly, až po okraj.“

Molly otevřela kuchyňskou skříňku provrtanou červotočem a našla poloprázdnou lahev whisky. Nalila zbytek do čisté skleničky a plukovníkovi ji podala. „Nezmocnila se vás někdy touha po změně? Třeba vyrazit na nějakou cestu? Já to tak mám. V jednom kuse. Moc ráda bych objevila nějaký hezký cíl na výlet. Když trčím na jednom místě moc dlouho, nudím se.“

„Když to říkáte.“ Plukovník kousl do sendviče a žvýkal. Po chvíli promluvil: „Máslo je žluklé a šunka šlachovitá, ale asi jste dělala, co jste mohla. Zkusím to do sebe nacpat.“

Molly se usadila ke stolu a sledovala ho.

„Dobrou chuť, plukovníku. Víím, je to jen sendvič, ale měl byste si vychutnat každé sousto. To je má životní filozofie – užít si každičké chvílky. Nejlepší je zůstat za všech okolností pozitivní.“